

Arrest

nr. 89 614 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Dalwatan Najil, gelegen in het district Alisheng in de provincie Laghman. In 1384 (2005 volgens de Gregoriaanse kalender) verhuisde u met uw gezin naar de Taimani wijk in de hoofdstad Kabul. U bent minderjarig en niet naar school geweest. In de maand sauer in 1390 (april/mei 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) vluchtte u weg uit Afghanistan. U vroeg op 21 juni 2011 asiel aan in België.

Uw broer werkte in Laghman als politieagent. Tijdens zijn werk ontving hij tot tweemaal toe een dreigbrief van de Taliban met het verzoek zijn werkzaamheden voor de overheid te stoppen en zich bij hen aan te sluiten. Omdat zijn commandant reeds was vermoord, vluchtte uw broer in 1384 (2005) weg uit Afghanistan naar Iran. Na zijn vertrek ontvingen jullie een derde brief van de Taliban. Omwille van dezelfde problemen verhuisde uw vader met zijn gezin naar Kaboel.

In Kaboel begon u op aanraden van uw oom te werken als schoonmaker op de Amerikaanse basis Camp Eggers. U begon er te werken in de maand sambula in het jaar 1389 (augustus/september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) en werkte er tot einde hamal 1390 (april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender). In die periode kreeg uw oom, die ook actief was als schoonmaker op deze basis, enkele bezoeken van onbekenden. Zij wilden dat hij hen toegang verleende tot die basis. Toen jullie beiden op jullie werk waren, kreeg uw moeder ook een bezoekje met de vraag waar u en uw oom zich bevonden. Deze mannen dachten namelijk dat u de zoon van uw oom was. Toen jullie terug thuis kwamen, verhuisden jullie naar een andere wijk in Kaboel, Karte Parwan, van waaruit uw oom uw vlucht uit Afghanistan regelde. In de maand sauer in 1390 (april/mei 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) vluchtte u weg uit Afghanistan. Op 21 juni 2011 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor, drie talibanbrieven, een print van uw toegangsbadge van Camp Eggers, twee appreciatiebrieven van Camp Eggers, foto's van uw broer aan het werk als politieagent, de taskara van uw vader en de briefomslag van waaruit deze documenten u zijn opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban. Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Want hoewel u aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Kaboel, dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij het door u geschetste asielrelaas.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u helemaal **niet consistent** bent in uw verklaringen waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees te worden vervolgd door de Taliban. Zo baseert u uw asielrelaas op uw werk als schoonmaker op de Amerikaanse basis Camp Eggers (Gehoorverslag CGVS, dd. 08/06/2012, p.18). U verklaart daar te hebben gewerkt van sambula 1389 (augustus/september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) tot einde hamal 1390 (april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 16). Het is echter bevreemdend dat uw verklaringen helemaal niet stroken met de data die staan vermeld op de toegangsbadge die u ter staving van uw werk op Camp Eggers neerlegt. Zo werd deze kaart uitgegeven op datum 21/01/2010 (01/11/1388 volgens de Afghaanse kalender) en liep die tot datum 23/02/2011 (04/12/1389 volgens de Afghaanse kalender). Uw badge was dus reeds uitgegeven een half jaar alvorens u er begon te werken en verliep bijna twee maand vóór de datum dat u verklaart te zijn gestopt. Deze markante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten probeert u bovendien te weerleggen door een nieuwe tegenstrijdige verklaring af te leggen. Zo argumenteert u dat u wellicht twee toegangsbadges had (CGVS, p. 22), terwijl u eerder in het gehoor voor het CGVS verklaarde slechts één badge te hebben gehad (CGVS, p. 20). Door het geven van verkeerde data en inconsistente verklaringen over uw werkzaamheden op Camp Eggers kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarbovenop mag op basis van de vervaldata op uw badge en uw vertrekdatum uit Afghanistan, de maand sauer (april-me), worden geconcludeerd dat u nog geruime tijd in Kaboel heeft verbleven, waardoor uw persoonlijke, recente vrees te niet wordt gedaan. U verklaart namelijk één of twee weken na het laatste bezoek van de Taliban, toen u en uw oom aan het schuilen waren in Camp Eggers, uit Afghanistan te zijn weggevlucht (CGVS, p. 20).

De vaststelling over uw ongeloofwaardig asielrelaas wordt nog versterkt doordat u ook over de verkregen talibanbrieven geen consistent verhaal brengt. Naast uw werkzaamheden voor de buitenlandse troepenmacht is het verkrijgen van talibanbrieven nochtans de tweede belangrijkste pijler waar uw asielrelaas op is gebaseerd. Dat u ook hier niet consistent over bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo vertelt u in eerste instantie dat jullie in Kaboel geen brieven ondertekend door de Taliban meer hebben ontvangen (CGVS, p. 10). In tweede instantie verklaart u te "denken" dat ook uw oom in Kaboel talibanbrieven heeft ontvangen (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze inconsistentie in uw verhaal, verklaart u dat u denkt dat er een brief in Kaboel moet zijn geweest, omdat u dit heeft gehoord, maar niet zelf heeft gezien. U voegt daar zelfs aan toe: "Als die brieven aanwezig zouden zijn geweest, zouden ze u die wel hebben opgestuurd." Voorts kan u ook helemaal niet zeggen wanneer uw oom dan wel een talibanbrief zou hebben ontvangen (CGVS, p. 22). Naast uw inconsistentie mag worden opgemerkt dat er van een kandidaat vluchteling enigszins

mag worden verwacht dat hij volledig op de hoogte is van zijn vluchtmotieven en van alle oorzaken die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, maar ook dat hij, indien de bewijzen in documentvorm voorhanden zijn, hij deze voorlegt, tenzij er een plausibele uitleg voor is. Van een mogelijke brief van de hand van de Taliban die u of uw familie in Kaboel zou hebben ontvangen, legt u nota bene geen enkel begin van bewijs voor.

Uw profiel als schoonmaker binnen het Amerikaanse Camp Eggers wordt naast uw inconsistentie erover, verder onvoldoende aannemelijk gemaakt omwille van uw gebrekkige kennis over Camp Eggers en alles wat er in en rond gebeurt. Zo is het heel merkwaardig dat u, wanneer u enkele foto's van militaire basissen worden voorgelegd (bijgevoegd achteraan gehoorverslag), foto A niet aanduidt. Deze foto aan de vlaggenstokken van Camp Eggers (zie informatie administratief dossier) moet zowat hét herkenningssbaken zijn voor iedereen die ooit op deze basis geweest is. Daarnaast denkt u dat foto twee, de koffiebar in Camp Eggers, tot het kamp behoort maar kan deze echter totaal niet plaatsen of er meer uitleg bij geven (CGVS, p. 17). Dit wijst dan ook dat u op goed geluk deze foto heeft aangeduid. Meer zelfs, later in het gehoor voor het CGVS verklaart u zelfs dat u denkt dat er een café gelegen was, maar met zekerheid weet u dat niet (CGVS, p. 18). Als argument voor uw gebrekkige geografische kennis van Camp Eggers haalt u meermaals aan dat u op vele plaatsen niet mocht komen omdat u als Afghaan niet de toegang had om van de ene deur door de andere te gaan (CGVS, p. 17). Anderzijds verklaart u dat u de straten van het kamp moest schoonmaken (CGVS, p. 17), waardoor mag worden verwacht dat u wel de huizen, en herkenningpunten van buitenaf kent. Wat bij u echter niet het geval is.

Voorts verklaart u dat u, opnieuw denkt, dat er geen kapperszaak in het kamp aanwezig was (CGVS, p. 17) én geen ziekenhuis (CGVS, p. 18). Nochtans zijn, volgens de informatie in het administratief dossier, deze twee zaken zeker aanwezig in het kamp. Naast uw gebrekkige geografische kennis van Camp Eggers kan u ook geen begin van informatie verschaffen over buitenlandse soldaten die er actief zijn. Zo kan u, alhoewel u verklaart er zeven tot negen maand werkzaam te zijn geweest (CGVS, p. 13), geen enkele naam van een buitenlandse soldaat opnoemen (CGVS, p. 16), weet u niet wie de leiding had in Camp Eggers (CGVS, p. 16) en verklaart u dat u enkel weet heeft van Amerikanen die er gestationeerd waren (CGVS, p. 15). Nochtans waren daar in het verleden volgens de informatie in het administratief dossier naast Amerikanen ook Engelsen, Canadezen, Polen, Albanezen, Duitsers, Fransen en Roemenen gestationeerd. Het mag verwondering heten dat u niet verder komt dan Amerikanen "omdat iedereen daar Engels sprak", wanneer er toch een achttal nationaliteiten actief waren. Het feit dat u minderjarig bent is echter een onvoldoende verklaring voor uw gebrekkige kennis hieromtrent. Het betreft hier immers vrij essentiële zaken die iemand die in Camp Eggers heeft gewerkt, ook al is die minderjarig, zou moeten kennen. Daarenboven gaf u aan dat ook uw oom op de basis werkte waardoor er kan verwacht worden dat u ook via hem zaken aangaande de basis kon vernemen. Voorts is de reactie van uw ouders op dit hele gebeuren wel heel erg merkwaardig te noemen. Zo kregen uw moeder en vader een bezoek van Talibs die hen vertelde dat ze op zoek waren naar uw oom en u. Daarbij vertelden deze ongewenste lieden dat u de zoon van uw oom zou zijn (CGVS, p. 18-19). Het is heel merkwaardig dat uw moeder en vader u niet ter bescherming hebben genomen door aan te halen dat u hun zoon bent en niet die van uw oom. Ter verklaring voor deze toch wel passieve reactie van uw ouders verklaart u nietszeggend dat deze Talibs misschien dachten dat uw moeder de dienstvrouw van uw oom was en dat ze haar niet geloofden. Waarom uw vader niet tussenbeide kwam, antwoordt u kortweg dat u het niet heeft gevraagd (CGVS, p. 22-23).

Tot slot moet worden opgemerkt dat de problemen die uw broer had met de Taliban niet meer recentelijk zijn, waardoor deze geen betrekking hebben op uw actuele en persoonlijke vrees uit Afghanistan. Zo verklaart u zelf dat u nog klein was toen uw broer talibanbrieven ontving (CGVS, p. 10). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u helemaal niet weer kan geven wanneer uw broer en met uitbreiding uw familie de Talibanbrieven heeft ontvangen en wat er exact instaat in deze brieven. Zo vertelt u dat u niet de juiste datum kent wanneer uw familie de eerste en tweede brief heeft ontvangen (CGVS, p. 10-11) en hoeveel tijd erna jullie de derde brief toegestuurd kregen. "Het is al zeven jaar geleden", argumenteert u zelf waarom u deze niet exact voor de geest kan halen (CGVS, p. 11). Volgens uw (ruime) schatting zou er vervolgens een tijdspanne van één of twee maand tussen de tweede en de derde brief geweest zijn, of misschien twintig dagen, ook dat weet u niet exact (CGVS, p. 11). Het argument van uw voogd dat u pas enkele dagen voor het gehoor op het CGVS deze brieven had ontvangen per post en niet meer de tijd had gekregen die samen met iemand die deze kon lezen te bespreken, verandert niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 12). Het feit dat u nog jong was ten tijde van feiten kan een verklaring zijn voor uw weinig gedetailleerde kennis hieromtrent. Echter, van iemand die zijn land ontvlucht, mag redelijkerwijze worden verwacht dat die persoon op de hoogte is waarom hij net is wegvlucht en ook correct kan vertellen wat de inhoud is van de documenten die hij ter staving van zijn vluchtmotieven neerlegt. Dat u zelf meermaals toegeeft de feiten niet exact te weten, omdat u toen deze plaatsvonden nog veel te jong was, versterkt het niet-persoonsgebonden karakter

van deze feiten op uw casus. Het mag dan ook duidelijk zijn dat de problemen gerelateerd aan uw broer, en waarvan u documenten neerlegt, geen invloed hebben gehad op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan en dus niet in overweging kunnen worden genomen om die persoonlijke vrees te onderzoeken.

Door het geven van tegenstrijdige, vage en merkwaardige antwoorden kunnen dan ook ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw profiel als schoonmaker voor een Amerikaanse legerbasis. Daardoor kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u gevisieerd wordt door onbekenden, aangezien u dit linkt aan uw profiel als werknemer voor de buitenlandse troepenmacht. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Conventie van Genève.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader betreffen enkel jullie identiteit en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoon. De foto's van uw broer en de talibanbrieven werden reeds eerder besproken. Daarnaast kunnen ook de appreciatiebrieven uw geloofwaardigheid niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Dit geldt ook voor uw badge, welke overigens slechts een print is, die ook eerder al werd besproken. Daarbij moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Voor uw vertrek in Afghanistan woonde u namelijk reeds zes jaar in Kaboel (CGVS, p. 4).

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, van artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsmede van de uitvoeringsbesluiten van deze laatste wet.

Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielrelaas en stelt een bijzonder risicoprofiel te hebben zoals omschreven in de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2011: personen die met de Afghaanse overheid of met ISAF hebben samengewerkt.

Verzoeker wijst erop dat hij minderjarig en weinig of niet geschoold is, dit ter verantwoording voor de onvolkomenheden in zijn relaas. Verzoeker kon ook geen verdere uitleg geven over camp Eggers omdat hij maar een schoonmaker was van de straten en geen enkel gebouw binnenmocht. Hij kon en mocht ook geen contact hebben met de buitenlandse soldaten. Verder lijken militaire gebouwen zeer sterk op elkaar. Verzoeker kon de hem toegezonden dreigbrieven ook niet lezen zodat hij ze niet kon bespreken.

Verder meent hij dat rekening moet worden gehouden met zijn minderjarigheid en ongeschooldheid en dat in die omstandigheden de commissaris-generaal dubbel voorzichtig moet zijn, gelet op verzoekers profiel, zodat er toepassing diende te worden gemaakt van de eigen beleidsnota van 18 februari 2010 toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij is afkomstig uit de provincie Kaboel. Verzoeker verwijst naar de Subject Related Briefing van 17 augustus 2010 – update 24 augustus 2011 en de beleidsnota's van februari en september 2010 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en besluit dat de toestand aldaar zeer slecht is. Er dient een evaluatie naar de toekomst gemaakt te worden. Verzoeker verwijst nog naar een persoverzicht.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet alsmede de uitvoeringsbesluiten aanvoert, doch niet in het minst toelicht hoe hij deze artikelen geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007,

nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker vanwege: (i) inconsistente verklaringen over zijn werkzaamheden op Camp Eggers, (ii) inconsistente verklaringen over de verkregen talibanbrieven; (iii) onaannemelijk profiel als schoonmaker binnen het Amerikaanse Camp Eggers omwille van de gebrekkige kennis van dit Camp; (iv) ongeloofwaardige reactie van verzoekers ouders; (v) de problemen van verzoekers broer zijn niet meer recent.

2.7. Verzoeker verwijst naar zijn jeugdige leeftijd en zijn ongeschooldheid om te verklaren waarom hij de data van zijn tewerkstelling niet precies kon duiden en zijn verklaringen niet overeenkomen met de data van tewerkstelling op de badge.

Voor zover verzoeker stelt dat zijn ongeschooldheid het afleggen van coherente verklaringen zou hebben beïnvloed, dient er echter op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon

volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. In deze blijkt tevens dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem eveneens heeft bijgestaan bij het doorlopen van de asielpcedure. Verzoeker werd op 8 juni 2012 gehoord op het Commissariaat-generaal in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid kregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar en aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris "voor Migratie- en asielbeleid" gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op hem moet worden toegepast. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In acht genomen de leefwereld van een jongen van zestien op het ogenblik van de feiten, kunnen minimale verklaringen van hem worden verwacht, zeker gezien de zwaarwichtigheid van de voorgehouden feiten, die bij eenieder die deze zou hebben meegemaakt onuitwisbare herinneringen zouden hebben veroorzaakt. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier.

2.8. Waar verzoeker nog stelt dat hij als schoonmaker van de straten geen enkel gebouw binnen mocht en hij evenmin contact had met de soldaten alsook dat militaire gebouwen sterk op elkaar lijken om zijn gebrekkige kennis over Camp Eggers te verantwoorden, kan hij evenmin overtuigen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij van augustus/september 2010 tot april 2011 in Camp Eggers tewerkgesteld was en dat ook zijn oom in die periode actief was als schoonmaker op deze basis (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 13 en 16). Hieruit blijkt dat verzoeker zich gedurende minstens zeven maanden naar de basis begaf om er te werken als schoonmaker. Zelfs indien verzoeker slechts de straten van het kamp mocht schoonmaken kan, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij wel de huizen en herkenningspunten van buitenaf kent, wat echter niet het geval is. Bovendien, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker geen contact had met de soldaten gestationeerd in Camp Eggers, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker, gelet op zijn relatief lange tewerkstelling op de basis, geen enkele inlichting kon verschaffen over deze soldaten. Immers was ook verzoekers oom daar tewerkgesteld en had verzoeker collega's (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 16-17) zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ook via hen informatie vernam.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat de tolk zijn verklaringen in verband met de foto's verkeerd heeft vertaald. Wat de problemen met de tolk betreft dient de Raad vast te stellen dat tijdens het verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat daarbij werd meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Aan verzoeker werd tevens meegedeeld dat de tolk een neutraal persoon is en geen invloed heeft op de beslissing (administratief dossier, gehoorverslag, p 2-3). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (gehoorverslag, p 25). Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij alles gezegd heeft (gehoorverslag, p. 24). Pas ter terechtzitting wordt voor het eerst een opmerking gemaakt dat de tolk verkeerd vertaald zou hebben. De Raad oordeelt dat het a posteriori argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

2.9. De Raad ziet voorts geenszins in hoe het argument dat verzoeker de hem toegezonden dreigbrieven niet kon lezen en derhalve niet kon bespreken, afbreuk kan doen aan volgend motief: *"Tot slot moet worden opgemerkt dat de problemen die uw broer had met de Taliban niet meer recentelijk zijn, waardoor deze geen betrekking hebben op uw actuele en persoonlijke vrees uit Afghanistan. Zo verklaart u zelf dat u nog klein was toen uw broer talibanbrieven ontving (CGVS, p. 10). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u helemaal niet weer kan geven wanneer uw broer en met uitbreiding uw familie de Talibanbrieven heeft ontvangen en wat er exact instaat in deze brieven. Zo vertelt u dat u niet de juiste datum kent wanneer uw familie de eerste en tweede brief heeft ontvangen (CGVS, p 10-11) en hoeveel tijd erna jullie de derde brief toegestuurd kregen. "Het is al zeven jaar geleden", argumenteert u zelf waarom u deze niet exact voor de geest kan halen (CGVS, p. 11). Volgens uw (ruime) schatting zou*

er vervolgens een tijdspanne van één of twee maand tussen de tweede en de derde brief geweest zijn, of misschien twintig dagen, ook dat weet u niet exact (CGVS, p. 11). Het argument van uw voogd dat u pas enkele dagen voor het gehoor op het CGVS deze brieven had ontvangen per post en niet meer de tijd had gekregen die samen met iemand die deze kon lezen te bespreken, verandert niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 12). Het feit dat u nog jong was ten tijde van feiten kan een verklaring zijn voor uw weinig gedetailleerde kennis hieromtrent. Echter, van iemand die zijn land ontvlucht, mag redelijkerwijze worden verwacht dat die persoon op de hoogte is waarom hij net is wegvlucht en ook correct kan vertellen wat de inhoud is van de documenten die hij ter staving van zijn vluchtmotieven neerlegt. Dat u zelf meermaals toegeeft de feiten niet exact te weten, omdat u toen deze plaatsvonden nog veel te jong was, versterkt het niet-persoonsgebonden karakter van deze feiten op uw casus. Het mag dan ook duidelijk zijn dat de problemen gerelateerd aan uw broer, en waarvan u documenten neerlegt, geen invloed hebben gehad op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan en dus niet in overweging kunnen worden genomen om die persoonlijke vrees te onderzoeken." Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, mag voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en hij deze voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, redelijkerwijze verwacht worden dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Het argument dat hij niet kan lezen kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.10. Nu verzoeker zijn profiel als schoonmaker bij een Amerikaanse legerbasis niet heeft aannemelijk gemaakt, kan hij geenszins volhouden dat hij beantwoordt aan een bijzonder risicoprofiel. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te toetsen.

2.11. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kaboel in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de verwijzing van verzoeker naar het lente-offensief van de taliban, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kaboel dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij de "Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"", (update van 24 augustus 2011) blijkt dat de hoofdstad Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheids-situatie in de provincie Kaboel een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de antiregeringselementen in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid, veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kaboel een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kaboel: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kaboel betreft wordt het volgende gesteld: "strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan."

Op basis van de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is

sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kaboel is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift ontkracht de gemaakte analyse niet. Waar verzoeker verwijst naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van februari en september 2010, lijkt hij er aan voorbij te gaan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert gesteund is op een actualisering van de toestand in Kaboel van 24 augustus 2011 (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel"). Verzoeker toont geenszins aan dat de conclusie die de verwerende partij trekt uit deze SRB onterecht is.

2.12. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geviseerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER